

[Jane Oksen]

blev nogle flere arbejdstimer for de unge mennesker, der skal aktiveres, som det så smukt hedder.

Jeg vil gerne spørge socialministeren, om socialministeren vil være villig til at trække sit forslag og så til efteråret indlede forhandlinger, hvor Fremskridtspartiet selvfølgelig forventer at blive taget med, og så komme med et nyt, konkret lovforslag, som selvfølgelig ikke skal fremsættes, før aftalen om projektlønnen er i hus. Hvis socialministeren vil det, medfører det selvfølgelig også, at arbejdsministerens forslag må udsættes, da de to forslag hænger så nøje sammen. Det er selvfølgelig nok også et spørgsmål til arbejdsministeren, men det går måske af sig selv. Hvis det ene forslag falder, vil det andet selvfølgelig også blive trukket.

På denne måde kunne vi undgå en afstemning i dag, for jeg tror egentlig, at vi alle sammen her i Tinget er rørende enige om, at de unge mennesker skal aktiveres. De skal ikke rende på bistandshjælp. Det skal ikke være en fidus at gå op på bistandskontoret og blive forsørget. Selvfølgelig skal de ud at arbejde. Hele dette område er så komplekst og indviklet, at loven i den grad trænger til at blive ændret, og det erkender man egentlig også med fremsættelsen af forslaget: at man skal have den taget op til revision allerede i slutningen af 1991.

Det har arbejdsministeren været lidt imødekommende over for, så han da kunne love os, at man senest i oktober 1990 ville udforme et nyt lovforslag til vedtagelse i 1990. Så vidt, så godt. Arbejdsministeren har også afgivet en erklæring til os, men vi synes faktisk ikke, at det kan svare sig at læse den op, for den indeholder ikke noget som helst konkret. Det lykkedes os at få tilføjet en linje til det andet afsnit i den, der lød: »ligesom der vil blive lagt en hovedvægt på nødvendigheden af betydelige offentlige besparelser«. Det er faktisk en sætning, der ikke siger så forfærdelig meget, for har man lyttet til statsministerens tale og regeringspartiernes udtalelser, går de alle sammen ind for betydelige offentlige besparelser, så det behøver Fremskridtspartiet ikke nærmere at præcisere.

Jeg sagde før, at vi ønsker os nogle helt konkrete besparelser på dette område og i en anden størrelsesorden end den, ministeren har kunnet fremlægge. Ellers finder vi det klogest at udsætte loven til efteråret. Det vil vi da anbefale meget stærkt at man gør, så vi kan få noget godt

strikket sammen af det her. For intentionerne er så gode i forslaget, men det duer altså ikke med de lønninger, og det duer heller ikke, at man ikke fra Fremskridtspartiets side har en vis binding på, at dette ikke løber løbsk. Det er sådan – det så vi af det forslag, der blev fremsat i sidste uge fra Socialdemokratiet – at det er helt anderledes store offentlige udgifter, der vil blive tale om, hvis vi gennemfører Socialdemokratiets forslag, som der er mange gode elementer i, men som efter vores mening er økonomisk alt for vidtgående.

Hvis ikke man vil trække dette lovforslag, er Fremskridtsgruppen enig om, at vi må stemme nej til det foreliggende forslag.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg kan med det samme sige til Fremskridtspartiet og fru Jane Oksen, at jeg ikke ønsker at trække lovforslag nr. L 150 tilbage. Jeg forstår udmærket godt, at Fremskridtspartiets folketingsgruppe gerne så, at man ikke skulle stemme om dette.

Der blev sagt, at man har arbejdet meget med begge forslag. Ja, det skal jeg love for, men man har altså endnu ikke fattet, hvad de handler om. De handler om at forlange noget af unge mennesker, som skal modtage ydelser fra det offentlige, og de handler om en pligt for kommunerne til at tilbyde arbejde, når unge melder sig for at få kontanthjælp, ud fra den filosofi, at de slet ikke hører hjemme i den sociale lovgivning og på de sociale forvaltninger.

Jeg skal i øvrigt ikke kommentere fru Jane Oksens referater fra interne forhandlinger. Jeg kan i fortsættelse af det, jeg sagde om papirer fra interne forhandlinger, sige, at det er ret usædvanligt, og det bliver så meget mere pinligt, når referatet ikke er særlig godt.

Jeg synes heller ikke, der er grund til at henviser til erklæringer. Man får ingen erklæringer fra en regering, hvis man ikke kan yde noget som helst til gengæld. Vi har ikke fået nogen garanti fra Fremskridtspartiet for, at det vil stemme for dette forslag, og det forstår jeg så også at man ikke får. Det lover ikke særlig godt for fremtiden og for forhandlinger med Fremskridtspartiet i det hele taget. Jeg føler slet ikke nogen trang til at trække noget forslag for at love fru Jane Oksen, at vi vil forhandle videre. Jeg havde nær sagt tværtimod.